

ει κάπου και ὁ Σωκράτης σὲ ἓνα διάλογο. Ἐνας ἄλλος σοφὸς ἀπέφευγε νὰ τρώη μπροστὰ σὲ κόσμο. Ντρέπομαι ὅταν τρώω, ἔλεγε, διότι τότε γίνομαι σὰν τὰ ζῶα· ὅπως τῶνε ἐκεῖνα ἔτσι τρώω κ' ἐγώ. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκες (ὑπνου, τροφῆς, ποτοῦ κ.λπ.), ὁ ἄγγελος εἶνε ἀπηλλαγμένος ἀπὸ αὐτές. Ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, στὸν ἄλλο κόσμο δὲν παντρεύονται οὔτε ἔρχονται σὲ γάμο οὔτε δίδονται σὲ γάμο, ἀλλὰ ζοῦν σὰν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ (βλ. Ματθ. 22,30).

Οἱ ἄγγελοι εἶνε ἀνώτερα ὄντα. **Τροφή** τους εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ θέα τοῦ ὑψίστου ὄντος, ἡ τήρησις τοῦ θελήματος τοῦ Ὑψίστου.

Ἔργο τους εἶνε ὁ ὕμνος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀκατάπαυστο «*Ἀλληλούϊα*». Ἔργο τους εἶνε ἐπίσης ἡ **φρούρησις** τῶν ἀνθρώπων – εἶνε οἱ καλύτεροι φίλοι μας, προστάτες καὶ φύλακες. Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι εἶνε ἀκόμη **ἀγγελιαφόροι**.

Δὲν φέρνουν μηνύματα μικρά· **κομίζουν τὰ ὑψηλότερα μηνύματα**. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὰ ἀπὸ αὐτά; • Τὸ πρῶτο μήνυμα· «*Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α). • Δεύτερο μήνυμα αὐτὸ πού ἄκουσαν οἱ βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ, ὅτι «*Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ*» (Λουκ. 2,11). • Τρίτο μήνυμα, πού τὸ ἄκουσαν οἱ μυροφόρες ὅταν ὄρθρου βαθέος πῆγαν στὸν τάφο τοῦ Κυρίου, ἦταν τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» (βλ. Ματθ. 28,6-7. Μάρκ. 16,6. Λουκ. 24,6). • Ὑπάρχει ὅμως κ' ἓνα ἄλλο τελευταῖο μήνυμα. Ἔσεῖς εἴστε ἐν τάξει καὶ δὲν τὸ φοβᾶστε· ἐγώ, πού θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου ἀμαρτωλό, πολὺ τὸ φοβᾶμαι. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Ὅταν οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι θὰ σαλπίσουν· Νεκροὶ ἀναστηθῆτε κ' ἐλάτε νὰ κριθῆτε ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ! Ἐκεῖ θὰ τρέμουν τότε ὅλοι ὠχροὶ καὶ γυμνοί.

Προσθέτω κάτι ἀκόμη καὶ τελειώνω. Οἱ ἄγγελοι εἶνε **ἀθάνατοι**, εἶνε καὶ ἐλεύθεροι. Ἔχουν **ἐλευθερία**· καὶ ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἐλευθερίας δὲν ἔμειναν ὅλοι πιστοὶ στὸ Θεό. **Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς δυστυχῶς ἔπεσαν**, ἀμάρτησαν. Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Λουκ. 10,18). Καλὰ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, θὰ πῆτε, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄγγελοι; Γιατί ἔπεσαν; καὶ τί ἀμαρτίες μπορεῖ νὰ κἀνη ἓνας ἄγγελος; κλοπὴ, μοιχεία, πορνεία; Αὐτὰ γίνονται μὲ τὸ σῶμα, μὰ ὁ ἄγγελος δὲν ἔχει σῶμα. Ποιὸ εἶνε λοιπὸν τὸ ἀμάρτημά του; Εἶνε ἡ **ὑπερηφάνεια!** Ἐνας πόρνος, μοιχός, κλέφτης μπορεῖ νὰ μετανοήσῃ· ποιός δὲν μετανοεῖ; Ὁ ὑπερήφανος. Τὸ μεγαλύτερο ἀμάρτημα εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁ πιὸ φωτεινὸς ἄγγελος, ὁ Ἐωσφόρος, πού ἔλαμπε σὰν τὸν αὐγερινό, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του· «Θ' ἀνεβῶ στὸν οὐρανό, θὰ στήσω τὸ θρόνο μου πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, θὰ γίνω ὁμοῖος μὲ τὸν Ὑψίστο» (βλ. Ἠσ. 14,13) – κάτι παρόμοιο

δὲν λέει καὶ ἡ ἐπιστήμη σήμερα μὲ τοὺς πυραύλους της;... Καὶ μόλις τὸ σκέφτηκε ἀμέσως «ἔπεσε σὰν ἀστραπὴ» (ἔ.ἀ.) στὰ σκοτεινὰ τάρταρα τοῦ ἕδου. Ἦταν ἡ τιμωρία τῆς ὑπερηφανείας.

Καὶ τότε τί ἔγινε; Τὴν ὥρα πού ἔπεφτε ὁ Ἐωσφόρος καὶ παρέσυρε μαζί του καὶ ἄλλους ἀγγέλους, ὁ **ἀρχάγγελος Μιχαήλ**, κατὰ ἀρχαία παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, **σήμανε συναγερμό** καὶ φώναξε «*Στῶμεν καλῶς!*», νὰ μείνουμε σταθεροὶ στὴ θέσι μας. Ἔτσι σταμάτησε ἡ διαδρομὴ. Ὅσοι ἔπεσαν, ἔγιναν πλέον πονηροὶ δαίμονες· οἱ ὑπόλοιποι σταθεροποιήθηκαν στὸ ἀγαθό. Τὴ φωνὴ αὐτῆ, πού ἀφυπνίζει ἀπὸ ῥαθυμία καὶ ἀπροσεξία, ἀκοῦμε καὶ στὴν θεία λειτουργία ὅταν φτάνει ἡ ἱερὰ στιγμή τῆς ἀναιμάκτου θυσίας· «*Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου...*».

* * *

Ἀπὸ τὰ πολλὰ διδάγματα, πού προσφέρει ἡ σημερινὴ ἑορτὴ, θέλω, ἀδελφοί μου, νὰ κρατήσετε ἓνα· ὅτι **ἡ πῶσις τῶν ἀγγέλων ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερηφανείας**, καθὼς καὶ τὴν κραυγὴ τοῦ Μιχαήλ «*Στῶμεν καλῶς!*». Κ' ἐγώ ὡς ἐπίσκοπος – «*ἄγγελος*» κατὰ τὴν Ἀποκάλυψι (βλ. Ἀπ. 1,20· 2,1,8,12,18· 3,1,7,14) – κρατῶ τὴ σάλπιγγα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σαλπίζω ἐπὶ δεκαετίες τώρα στὴν πατρίδα μας· «*Στῶμεν καλῶς!*» πάντες· οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ στρατιωτικοί, οἱ δικαστικοί, οἱ πολιτικοί, ἀπὸ τὸν πρόεδρο δημοκρατίας μέχρι τὸν τελευταῖο.

Τρία «Στῶμεν καλῶς!». «*Στῶμεν καλῶς*» ὡς **ἄνθρωποι**· μηδὲν πράττοντες ἀνάξιον τοῦ ἀνθρώπου. Διότι «εἶνε πολὺ χαριτωμένο πλάσμα ὁ ἄνθρωπος» – πότε· «ὅταν εἶνε ἄνθρωπος» (Μετάνοια παρὰ Στοβαίῳ 5,11· Πάπυρος Λαρούς 155/3· Μιχ. Πατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 216). «*Στῶμεν καλῶς*» ὡς **Ἕλληνες**· μὴ ἀτιμάσουμε τὴν ὠραιότερη πατρίδα τοῦ κόσμου. Καὶ ἀκόμη περισσότερο «*Στῶμεν καλῶς*» ὡς **Χριστιανοί**, μὴ πράττοντες πράγματα ἀνάξια τῶν Χριστιανῶν. Μηδὲν ἀνάξιον ἀνθρώπου, μηδὲν ἀνάξιον Ἕλληνας, μηδὲν ἀνάξιον Χριστιανοῦ.

Ἔρχονται ἡμέρες πονηρές. Καὶ ἐνῶ θὰ γίνονται τὰ ἄνω κάτω, ἐμεῖς, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, νὰ γίνουμε **μαγιά - ζύμη ἐνὸς νέου κόσμου**. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν θὰ πεθάνῃ, καὶ ἡ πατρίδα μας θὰ μείνῃ γιὰ νὰ φωτίζῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ φωνάζῃ σὲ ὅλους «*Στῶμεν καλῶς!*».

Ὅταν τὸ 1922 καιγόταν ἡ Σμύρνη, ἔφυγαν ὅλοι· ἔμεινε μόνο ἡ **Ἐκκλησία**, ὁ ἐπίσκοπος Χρυσόστομος, πού ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα του τὰ καλντερίμια. Ἀνήκουσε σ' αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ γενεὰ τῶν ἐπισκόπων· καὶ ἂν ὅλοι φύγουν, ἐμεῖς θὰ μείνουμε καὶ θὰ φωνάζουμε καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπὸ τὸ ὑπερέραν «*Στῶμεν καλῶς!*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΣΤ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2239	τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου Τετάρτη 13 Νοεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πρὸς τὴν ὁδὸ Κουκουσοῦ

Ἄς ἀφήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὶς πόλεις κι ἄς βγοῦμε λίγο ἔξω, ἀναζητώντας ἀναψυχὴ ἐκεῖ πού βάδισε κάποτε ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**, στὴν ὁδὸ πού ὀδηγεῖ στὴν Κουκουσό. Τὴν γνωρίζετε τὴν **Κουκουσό**;

Ἦταν μιὰ ἄσημη κωμόπολι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὰ σύνορα τῆς Ἀρμενίας, ἀρχαῖο βυζαντινὸ φρούριο στὰ ὑψώματα τοῦ Ἀντιταύρου. Ἔγινε γνωστή, γιατί ἐπὶ 3½ χρόνια φιλοξένησε τὸν ἱερό Χρυσόστομο.

***

Ὁ ἀσκητικὸς αὐτὸς ῥήτορας τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐπὶ 12 χρόνια στὴν Ἀντιόχεια κήρυττε τὴ φιλανθρωπία καὶ ἤλεγχε τὴ φιλαργυρία καὶ πλεονεξία τῶν πλουσίων, **χωρὶς νὰ κολακεύσῃ κανένα** βρέθηκε μιὰ μέρα ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως· τὸ λυχνάρι τοποθετήθηκε πάνω στὸ λυχνοστάτη (βλ. Ματθ. 5,15). Καὶ ἐντὸς ὀλίγου **ἡ ἀρχιεπισκοπὴ ἄλλαξε ὄψι**.

Λυπήθηκε ὁ ἅγιος βλέποντας πού πηγαινουν οἱ εἰσπράξεις τῶν ναῶν· τὸ ἱερό χρῆμα, ἀντὶ νὰ πηγαίνει σὲ φτωχοὺς, πήγαινε σὲ πολυτελῆ ἀρχιερατικὰ συμπόσια. Λαμβάνει λοιπὸν αὐστηρὰ μέτρα· διώχνει τοὺς **«βαλαντισοκόπους»** (Migne 47,20) κληρικούς, διορίζει ἄλλους ἀνιδιοτελεῖς, κόβει τὰ περιττά, χτυπάει τὴν πολυτέλεια, περιορίζει τὰ ἔξοδα· ὁ ἴδιος ζῆ ἀσκητικὰ καὶ μὲ οἰκονομία ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας.

«Ἄγροϊκο» τὸν κατηγοροῦσαν κακοὶ κληρικοί. «Θὰ τὸν περιποιηθῶ ἐγὼ καταλλήλως!» ἀπειλοῦσε ἐπίσκοπος προσβεβλημένος γιατί ὁ ἅγιος τοῦ παρέθεσε ἀπλὸ κι ὄχι πλούσιο γεῦμα. Ἀλλὰ ὁ Χρυσόστομος δὲν τὰ ὑπολόγιζε αὐτά· τὸν ἐνδιέφερε ὁ λαός, καὶ θυσιαζόταν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἐσταυρωμένου. Σύντομα ἡ πόλις εἶδε τὴ διαφορὰ, τὴ **δραστικὴ φιλανθρωπία**, τὸ θαῦμα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, τὸ «*Ὅς ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ...*» (Ματθ. 5,19)· μὲ τὴν οἰκονομία ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν ποικίλα ἄσυλα ὑπὲρ τῶν δυστυχούντων.

Μὲ τὸν τρόπο πού ζοῦσε ὁ ἅγιος, **εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐλέγῃ τοὺς πλουσίους**. Ὅταν κάποτε ἔγινε σεισμός, στὸ ἐρώτημα ποιὸ εἶνε οἱ ὑπαίτιοι τοῦ κακοῦ; ἀπαντοῦσε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα· Σεῖς οἱ φιλάργυροι πλεονέκτες καὶ τοκογλύφοι, πού ἀρπάζετε ἀπ' τὸ στόμα τῶν φτωχῶν τὸ ψωμί τους, σεῖς προκαλέσατε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἡ ὁποία σεεῖ τὴ γῆ· καὶ θὰ σᾶς εἶχε καταπιῆ, ἂν δὲν **σταματοῦσαν τὴν τιμωρία οἱ φτωχοί**, πού μὲ τὶς προσευχῆς τους ἔγιναν οἱ μεγάλοι εὐεργέτες καὶ σωτῆρες τῆς πόλεως.

Ἀσημένια ἀγάλματα τῆς βασιλείσης Εὐδοξίας, χοροὶ στὰ ἀνάκτορα, ἵπποδρόμια, αἰσχροὶ θεάτρα, νυχτερινὰ γλέντια, **κραιπάλη τῆς ἀριστοκρατίας** σὲ ἡμέρες μάλιστα νηστείας καὶ προσευχῆς, τὸν ἔκαναν ν' ἀγανακτῆ. Δὲν ἀνεχόταν σπατάλες, τὴν ὥρα πού ὁ λαὸς περίμενε νὰ ἔρθουν πλοῖα μὲ σιτοφορτία ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ τραφεῖ.

Ἀποτέλεσμα τῶν δημοσίων ἐλέγχων κατὰ τῶν πλουσίων, ἀρχόντων καὶ διεφθαρμένων κληρικῶν ἦταν **νὰ ἐξοριστῆ στὴν Κουκουσό**. Καὶ βάδισε συνοδεῖα στρατιωτῶν τὸν μακρινὸ κοπιαστικὸ δρόμο ἐνῶ ἦταν γέρος πάνω ἀπὸ 60 ἐτῶν, ἄρρωστος καὶ μὲ πυρετό. Καὶ τὸν συνέχισε ἕως τὰ Κόμανα, μέχρι πού τὴν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 407, στὸ ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Βασιλίσκου, ἀφοῦ κοινώνησε, παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα σφραγίζοντας τὸ στόμα του μὲ τὴν ἀγαπημένη του φράσι **«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἐνεκεν»**.

Γι' αὐτὸ γιὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο μπορεῖ νὰ λεχθῆ τὸ ψαλμικό· *Κύριε, «διὰ τοὺς λόγους τῶν χειλέων σου, ἐγὼ ἐφύλαξα (=βάδισα) ὁδοὺς σκληρὰς»* (Ψαλμ. 16,4). Βάδισε δρόμο πού φώτιζε **ἡ ἀνταύγεια τῆς ὁδοῦ τοῦ Γολγοθᾶ**.

Ἀναπνεύσαμε. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα μᾶς καλεῖ **νὰ προσγειωθοῦμε**. Καὶ νά, γυρίζουμε ἀπὸ τὰ ὕψη στὰ βάθη. Κύριε, ἐλέησέ μας.

***

Ἄς πλησιάσουμε τώρα ὠρισμένους σημερι-

νοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ναζωραίου. Τί βλέπουμε; Διαθέτουν σύγχρονα αὐτοκίνητα. Ἐκεῖνος κάποτε, πεζὸς μέσα στὸν ἥλιο, ἔφτασε σ' ἓνα πηγάδι καὶ «*κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ*» (Ἰω. 4,6). Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «*οὕτως*»; Λέει ὁ Χρυσόστομος: Ὅχι πάνω σὲ θρόνο μὲ μαξιλάρι, ἀλλὰ πρόχειρα κι ὅπως ἔτυχε καταγῆς... Καθιερώνει ζωὴ κόπου καὶ ἀπλότητος... Θέλει **νὰ εἶμαστε τόσο ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὰ περιττά, ὥστε νὰ περικόπτουμε καὶ κάποια ἀπ' τὰ ἀναγκαῖα** (βλ. εἰς Ἰω. ὁμ. ΛΑ': Migne 59,179).

Οἱ σημερινοὶ διάδοχοι τοῦ Χρυσοστόμου λησμονοῦν τὴν ἀπλότητα τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀποστόλων, ἐξελίχθηκαν σὲ **κοσμικοὺς ἐξουσιαστές**: σὲ **ὕλικές ἀπολαβές** τοὺς ξεπέρασαν. Ἐσύ, ἱερὲ Χρυσόστομε, βιάζεις μὲ δάκρυ τὴν ὁδὸ τῆς Κουκουσοῦ, οἱ διάδοχοί σου κινοῦνται μὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας σὲ τόπους κοσμικούς.

Μπροστὰ στὴν κραυγαλέα αὐτὴ διαφορά γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: ποιὸς ἀγοράζει καὶ πληρώνει τὰ αὐτοκίνητα αὐτά; Τὸ κράτος; Ὅχι. Οἱ ἴδιοι; Οὔτε. Τότε; **Ὁ λαός**, ἀπὸ εἰσπράξεις ναῶν καὶ προσκυνημάτων: τὸ κεράκι τοῦ πιστοῦ μετουσιώνεται σὲ βενζίνη... Σὲ προϋπολογισμοὺς ναῶν ἐγγράφονται σοβαρὰ κονδύλια γιὰ ἔξοδα κινήσεως σημερινῶν ἀρχιερέων, ἐνῶ κάποτε προκάτοχοί τους ζητοῦσαν γιὰ λίγο καὶ αὐτοκίνητα κρατικῆς ὑπηρεσίας, ὥστε νὰ μὴν ἐπιβαρύνουν τοὺς Χριστιανοὺς μὲ ἔξοδα.

Ἄλλ' ἀκούω ἀντίρρηση ὑπὸ μορφήν ἀντερωτήσεως: **Εἶνε ἁμαρτία** νὰ ἔχη ὁ ἐπίσκοπος δικό του καλὸ αὐτοκίνητο;... Αὐτὸς ποὺ ἐρωτᾷ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει καταλάβει **τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου** (πνεῦμα ταπεινοφροσύνης, ἀπλότητος, λιτότητος, αὐταπαρνήσεως), ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ὁ ποιμένας. Τὸ χωρίο «*Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει: πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ*» (Α' Κορ. 10,23) θά ἔπρεπε νὰ δεσπόζη στὶς καρδιές τῶν ποιμένων καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὴ ζωὴ τους. Καὶ ἐδῶ τὸ «*συμφέρον*» καὶ ἡ «*οἰκοδομῆ*» τοῦ ποιμνίου ἐπιβάλλουν, νὰ μὴν προκαλῆ ὁ ἐπίσκοπος κινούμενος μὲ ἓνα ἐντυπωσιακὸ αὐτοκίνητο, εἶδος πολυτελείας γιὰ λίγους.

Τὸ νὰ κινοῦνται ἀκριβὰ ἐπισκοπικὰ αὐτοκίνητα μέσα στὴν κοινωνία, ὑπὸ τὶς σημερινές οἰκονομικὲς συνθῆκες, πόση παρηγορία μπορεῖ νὰ ἐμπνέῃ; Ὅση κι αὐτὸς ποὺ τρώει ροζμπήφ μπροστὰ σὲ πεινασμένους ποὺ ἔχουν τρεῖς μέρες νηστικοί. **Πλήρωνε, χαζέ, γιὰ νὰ ἔχουν λιμουζίνες οἱ δεσποτάδες...!** θὰ ποῦν οἱ πιὸ αὐθάδεις, ποὺ κυνηγοῦν τέτοιες εὐκαιρίες γιὰ νὰ χτυπήσουν ὄχι πλέον πρόσωπα ἀλλὰ τὸ θεσμό, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ξένος λογοτέχνης, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, στὸ ἔργο του **Οἱ Ἄθλιοι** ἔπλασε τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἰδανικοῦ ἐπισκόπου, τοῦ Μυριήλ, ποὺ διέθετε τὸ μισθὸ του καὶ τὸ κονδύλιο ποὺ ψήφισε γι' αὐτὸν ὁ δῆμος ὑπὲρ τῶν φτωχῶν (ἀσθενῶν, ὀρφανῶν, γηρῶν), καὶ περιώδευε ἀκόμη καὶ στὰ πιὸ δύσβατα μέρη τῆς ἐπαρχίας πεζὸς ἢ μὲ τὴ συγκοινωνία ἢ καὶ πάνω σὲ μουλάρι. Αὐτὰ εἶνε φανταστικά, θὰ πῆτε. Ἀλλὰ ὅ,τι περιγράφει ὁ Οὐγκώ ὡς πλάσμα φαντασίας, **ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας** τὸ τεκμηριώνει ὡς γεγονὸς στὰ πρόσωπα τῶν πατέρων Βασιλείου, Γρηγορίου, Χρυσοστόμου καὶ πλήθους ἄλλων ἱεραρχῶν, ποὺ ἔζησαν μὲ ἔμβλημα: **ὄλα γιὰ τὸ λαὸ μας, τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας!**

Τὰ τελευταῖα χρόνια ὅμως **τὸ ῥητὸ ἀντιστράφηκε**: οἱ ἐπίσκοποι ἔχουν περίσσια ἀγαθά, ὁ λαὸς δὲν ἔχει οὔτε τὰ ἀναγκαῖα.

Βλέποντας τὰ πράγματα ἀπ' αὐτὴ τὴ σκοπιὰ σχηματίζεται ἡ πεποίθησι, ὅτι ἡ ὑπόθεσι τῶν ἀρχιερατικῶν αὐτοκινήτων δὲν εἶνε ἀσήμαντη: εἶνε σοβαρή, παίρνει μορφή **κοινωνικοῦ σκανδάλου**, καὶ «*οὐαί... δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται*» (Ματθ. 18,7. Λουκ. 17,1). Φιλόσοφος καθηγητῆς θεολογίας, ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίο Ἰω. 10,10, πήρε ἀφορμὴ νὰ καυτηριάσῃ τὴν τακτικὴ ὠρισμένων ἀρχιερέων ποὺ, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς στερήθηκε καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ ἔχη περίσσεια ζωῆς ὁ λαός, αὐτοὶ ζοῦν ἐν πλεονασμῶ ἀγαθῶν τὴν ὥρα ποὺ κάποιοι ἀπὸ τὸ ποίμνιό τους στεροῦνται καὶ τὰ ἀναγκαῖα. Μερικοὶ ἐπίσκοποι ζοῦν δεσποτικά, ὄχι χριστιανικά: καὶ σῆμα κατατεθέν τους εἶνε τὸ ζηλευτὸ αὐτοκίνητο.

* * *

Τὸ συμπέρασμα, ἀγαπητοί μου. Ἄν ἡ ἐκκλησία μας θέλῃ νὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικά στὸν κόσμο, ὀφείλει νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν **ἀπλότητα τῶν ἀποστολικῶν χρόνων**. Ἄς λείψουν ἀπὸ τὶς αὐλές της τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα, καὶ τὴ θέσι τους ἄς πάρουν ἀπέριττα ὀχήματα, κάτι ἀνάλογο μὲ τὰ ταπεινὰ ὑποζύγια τῶν χρόνων τῆς πρώτης ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ ποὺ, ἐνῶ στὸν οὐρανὸ ὡς Θεὸς εἶνε ὁ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ καὶ Χερουβίμ ἐποχούμενος, στὴ γῆ ὡς Θεάνθρωπος κάθησε ἐπὶ πώλου ὄνου καὶ ἔτσι εἰσῆλθε ταπεινὸς στὰ Ἱεροσόλυμα. Μιμηταί του ἄς γίνουν καὶ οἱ σημερινοὶ ἐπίσκοποι, καὶ τότε τὸ πέρασμά τους θὰ εἶνε εὐλογία Θεοῦ. Διαφορετικά, θεῖα ὀργὴ θὰ σαρώσῃ ὅλη τὴ ματαιότητα μιᾶς ἱεραρχίας ποὺ δὲν κατάρθωσε στὸν αἰῶνα μας νὰ συλλάβῃ τοὺς βαθύτερους παλμούς τοῦ λαοῦ μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2240

Τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου
Σάββατο 16 Νοεμβρίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἔνα θαῦμα

Ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, σὲ μιὰ ἐποχὴ πολὺ ἄσχημη, ἐποχὴ μεγάλης πνευματικῆς συγχύσεως, ἐποχὴ ἀπιστίας καὶ ἀθείας. **Οἱ ἄνθρωποι σήμερα δὲν πιστεύουν.**

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ λένε: Ἐγὼ γιὰ νὰ πιστέσω **θέλω νὰ δῶ θαῦμα.** Αὐτοὶ εἶνε σὰν τὸν ἀπόστολο Θωμᾶ πού, ἐνῶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ τὸν διαβεβαίωναν ὅτι ὁ Κύριος ἀναστήθηκε, αὐτὸς ἤθελε νὰ τὸν δῆ ὁ ἴδιος. Ἔτσι κι αὐτοὶ θέλουν νὰ δοῦν θαῦμα. Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχη μιὰ θρησκεία στὸν κόσμον ποὺ εἶνε γεμάτη θαύματα, εἶνε ἡ δική μας. Θαύματα ὁ Χριστός, θαύματα ἡ Παναγία, θαύματα οἱ ἅγιοι· πληθος θαύματα. Μετρᾷς τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης; ἄλλο τόσο μπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα τῆς πίστεώς μας, ποὺ ἔγιναν γίνονται μέχρι σήμερα καὶ θὰ γίνωνται.

Τὶ θαύματα; Κάποιοι π.χ. πάσχουν ἀπὸ καρκίνο, ἔχουν πᾶει παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὸ ἐξωτερικό, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς βοηθήσῃ· ὑπάρχουν ὅμως **παραδείγματα ἀσθενῶν** καὶ ἐδῶ καὶ σ' ἄλλες χώρες πού, ἐνῶ οἱ γιατροὶ τοὺς εἶχαν ἀπελπίσει, **θεραπεύθηκαν** ἀπὸ κάποιον ἅγιο. Θαῦμα ἐπίσης εἶνε ἕνας παράλυτος, ἀκίνητος πάνω στὸ κρεβάτι, νὰ σηκωθῇ· θαῦμα εἶνε ἕνας τυφλὸς νὰ δῆ τὸ φῶς του· θαῦμα πρὸ παντὸς εἶνε ἕνας νεκρὸς ν' ἀναστηθῇ. Θαύματα αὐτά, θαύματα μεγάλα.

Δὲν σᾶς εἶπα ὅμως ἀκόμη τίποτα. Ἐπάρχει ἕνα θαῦμα ἀνώτερο, πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὴν θεραπεία μιᾶς ἀσθενείας καὶ τὴν ἀνάστασι ἐνὸς νεκροῦ. –Ἐπάρχει τέτοιο θαῦμα; θὰ πῆτε. Ἐμένα ρωτᾶτε; Δὲν ἀκούσατε τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Μιλᾷ γιὰ ἕνα τέτοιο θαῦμα, θαῦμα ἠθικῆς φύσεως. Ποιὸ εἶνε τὸ θαῦμα αὐτό; Μὲ ἀπλᾶ λόγια· **ἕνας λύκος ἔγινε ἀρνί!**

–Μπᾶ, λύκος νὰ γίνῃ ἀρνί; Τί παραμύθια εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; **Εἶνε ποτὲ δυνατόν ὁ λύκος νὰ γίνῃ ἀρνί;** «Ὁ λύκος τρίχα ἀλλάζει, ἀλλὰ τὴ γνώμη του δὲν τὴν ἀλλάζει», λέει ἡ παροιμία.

Δὲν ἐννοῶ λύκους ποὺ ζοῦν στὰ δάση καὶ

κατεβαίνουν στὶς στάνες καὶ τρῶνε πρόβατα. Αὐτοὶ δὲν εἶνε τίποτα. Ἐπάρχουν λύκοι χειρότεροι, ἀνθρωπόμορφοι. Αὐτοὶ ζοῦν στὶς πόλεις. Εἶνε **ἄνθρωποι**, ποὺ ξέρουν γράμματα, κατέχουν ἀξιώματα, διαθέτουν κεφάλαια. Αὐτοὶ, μὲ διάφορα μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν, ἀπάτες καὶ κλοπὲς ποὺ δὲν τὶς πιάνει ὁ νόμος, κατορθώνουν ν' ἀποκτήσουν περιουσίες. Ὁ λύκος ρουφᾷ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ, κι αὐτοὶ ρουφᾶνε τὸ αἷμα συνανθρώπων τους καὶ ἔτσι γίνονται πλούσιοι. Εἶνε **οἱ φιλάργυροι καὶ πλεονέκτες.**

* * *

Ἐνας τέτοιος λύκος, ἀγαπητοί μου, ἦταν προηγουμένως καὶ ὁ ἅγιος ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, **ὁ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.** Ποιὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμά του; Δὲν ἦταν ἐργάτης, γεωργός, βοσκός· ἦταν **«τελώνης».**

Ὅταν ἀκοῦμε τὸ εὐαγγέλιο νὰ λέῃ ὅτι ὁ Ματθαῖος ἦταν **«τελώνης»** (Ματθ. 10,3· βλ. καὶ Λουκ. 5,27), μὴ νομίσετε ὅτι ἦταν ἕνας υπάλληλος σὰν αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦν σήμερα σὲ ἐφορεῖες ἢ τελωνεῖα καὶ εἰσπράττουν τὸν φόρο ἢ δασμὸ γιὰ διάφορα εἶδη. Οἱ τελῶνες τῆς ἐποχῆς τῆς καινῆς διαθήκης δὲν ἦταν υπάλληλοι, ἦταν ἐργολάβοι (Κ. Σιαμάκη, Σύντομο Λεξικὸ τῆς Κ. Διαθήκης, Θεολογία, 2012', σ. 87)· ἀγόραζαν ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους κατακτητὰς τὸν φόρο τοῦ δημοσίου γιὰ μία περιοχὴ, καὶ κατόπιν τὸν εἰσέπρατταν ἀπὸ τοὺς πολῖτες πολὺ ἐξωγκωμένο· ἔλεγε ὁ νόμος νὰ πάρουν ἕκατό; αὐτοὶ ἔπαιρναν τριακόσα· ἔλεγε νὰ πάρουν χίλια; ἔπαιρναν δυὸ χιλιάδες. Ποιὸς μποροῦσε νὰ διαμαρτυρηθῇ; Ἔτσι εἶχε πλουτίσει καὶ ὁ Ματθαῖος· ἦταν κι αὐτός, ὅπως οἱ συνάδελφοί του, ἕνα εἶδος λύκου μέσα στὴν κοινωνία. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ λύκος αὐτὸς ἔγινε ἀρνί.

Πῶς ἔγινε αὐτό; Ἐμένα ρωτᾶτε; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἄλλαξε τελείως (βλ. Λουκ. 5,27). Μοίρασε ὅλα τὰ χρήματά του, δὲν κράτησε τίποτα, ἔγινε φτωχός. Δὲν εἶνε λοιπὸν αὐτὸ θαῦμα, ν' ἀλλάξῃ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ χρήμα, καὶ νὰ γίνῃ **ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος;**

Θέλετε να δῆτε πόσο δύσκολο εἶνε αὐτό; Στὴν κοινωνία μας ὑπάρχουν σήμερα γνωστοὶ πλούσιοι ποὺ διαθέτουν πολλὰ χρήματα. Μπορεῖτε να φανταστῆτε αὐτὴ τὴν ὥρα ἕναν τέτοιο πλούσιο να βγαίνει ξαφνικά, να κἀνη δῆλωση καὶ να λέη· «Ἀποφάσισα να διαθέσω τὴν περιουσία μου γιὰ ἀνάγκες φτωχῶν συνανθρώπων· παραχωρῶ ὅ,τι ἔχω, δὲν κρατῶ τίποτε». **Βρίσκεται σήμερα τέτοιος ἄνθρωπος;** Ὅταν γίνονται ἔρανοι γιὰ κοινωφελεῖς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς καὶ περνοῦν ἀπὸ τὰ σπίτια, ἐκεῖνοι ποὺ δίνουν εἶνε ὁ φτωχὸς λαός· οἱ πλούσιοι, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τόσα κεφάλαια ὥστε θὰ μπορούσαν ν' ἀγοράσουν ὅλη τὴν Ἑλλάδα, δὲν δίνουν. Φιλάργυροι, πλεονέκτες! Μπορεῖτε λοιπὸν να φαντασθῆτε ἕνα τέτοιο πλούσιο ξαφνικά να τὰ δίνη ὅλα ὅπως ὁ Ματθαῖος; Δὲν ὑπάρχει. Ὅλη τὴν Ἑλλάδα να γυρίσουμε, ἕνα Ματθαῖο δὲν βρίσκουμε.

Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι **εἶνε θαῦμα** μέσα σὲ μιὰ στιγμή **ἕνας φιλάργυρος να γίνη ἐλεήμων.**

Οἱ λύκοι δὲν γίνονται ἀρνιά, αὐτὸς ὅμως ὁ κοινωνικὸς λύκος μετεβλήθη σὲ ἀρνί. Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μετανόησε ὁ Ματθαῖος καὶ ἀκολούθησε τὸ Χριστό, δὲν ἔφυγε πιά ἀπὸ κοντά του. Ὅπου πήγαινε ὁ Χριστός, ἦταν καὶ ὁ Ματθαῖος μαζί του. **Τὸν ἀγάπησε ὁ Ματθαῖος τὸ Χριστό**· δὲν τὸν πρόδωσε ὅπως ὁ Ἰούδας, δὲν τὸν ἀρνήθηκε ὅπως ὁ Πέτρος, ἔμεινε στὴ συνοδεία του.

Καὶ ὅταν τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σκόρπισαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ὁ Ματθαῖος πήρε κι αὐτὸς τὸ ῥαβδί του καὶ ἄρχισε να περιοδεύη. Κήρυξε στὴν Παλαιστίνη, στὸ Λίβανο, στὴ Συρία· πέρασε τὸν Εὐφράτη, ἔφτασε στὴν Περσία, ἐκεῖ ποὺ ζοῦσαν βάρβαροι· **κήρυξε τὸ Χριστό κ' ἔκανε θαύματα.**

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα θὰ σᾶς διηγηθῶ. Πῆγε σ' ἕνα χωριὸ ποὺ ἦταν ἀνθρωποφάγοι. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ εἶπε· Θὰ πιστέψω στὸ Χριστό, ἂν αὐτὸ τὸ ῥαβδί, ποὺ κρατῶ στὰ χέρια καὶ χτυπῶ τὰ δέντρα καὶ πέφτουν οἱ καρποί, ἂν αὐτὸ τὸ ξερὸ ῥαβδί τὸ φυτέψης καὶ γίνη δέντρο μὲ ἄνθη καὶ καρπούς. Καὶ ὁ Ματθαῖος πήρε τὸ **ῥαβδί, τὸ φύτεψε** στὴ γῆ καὶ –ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– τὸ ῥαβδί ἐκεῖνο ἀμέσως πρασίνισε, ἔβγαλε ἄνθη καὶ καρπούς, **ἔγινε δέντρο.** Καὶ οἱ βάρβαροι ἔπесαν καὶ προσκύνησαν.

Τὸ θαυμάζετε αὐτό, ὅτι ἕνα ῥαβδί ξερὸ ἔγινε δέντρο δροσερὸ καὶ καρποφόρο; Ἐγὼ ὅμως δὲν θαυμάζω αὐτό· **θαυμάζω πῶς** μέσα σὲ μιὰ

ἀνθρωπότητα γεμάτη αἵματα, ἐγκλήματα καὶ ἀτιμίες, μοιχεῖα καὶ πορνεία, πῶς μέσα σ' ἕνα τέτοιο κόσμο κατῶρθωσε να ριζώσῃ τὸ δέντρο τὸ ἀθάνατο ποὺ λέγεται Χριστιανισμός, **πῶς ἰδρύθηκε ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία.** Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔγινε, καὶ εἶνε μπροστὰ σὲ ὅλους.

Καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμα θαῦμα, ποὺ συνεχίζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶνε – ποιοῦ· **τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου.** Εἶνε τὸ πρῶτο στὴν Καινὴ Διαθήκη. Διαβάστε το· καὶ ἂν ἔχετε καρδιὰ μὲ αἴσθησι, ὅταν τὸ διαβάσετε ἢ καρδιὰ ραγίζει καὶ λὲς κ' ἐσὺ «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ» καὶ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 18,13· 23,42).

Αὐτὸς ἦταν ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα τὴν ἱερὰ μνήμη του.

* * *

Ἡ μορφή του καὶ ἡ ζωὴ του, ἀγαπητοί μου, κηρύττουν, ὅτι **δὲν πρέπει κανεὶς να ἀπελπίζεται.** Ἀμαρτωλὸς ἦταν ὁ Ματθαῖος, δὲν γεννήθηκε ἅγιος· ἀλλὰ ἀγιάστηκε. Κανένας δὲν γεννιέται ἅγιος, ἀλλὰ μπορεῖ να ἀγιαστῆ. Δὸς μου τὸν πιὸ ἀμαρτωλό, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔκανε τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα, ποὺ ἔχει τὰ χέρια του βαμμένα μὲ αἷμα· δὸς μου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει κάνει ἀτιμίες, ἀσέλγειες, διαρρήξεις, κλοπές· δὸς μου τὸν πιὸ ἀμαρτωλό τοῦ κόσμου. Λοιπὸν, ἐὰν πιστέψῃ στὸ Εὐαγγέλιο καὶ μετανόησῃ εἰλικρινά, σῶζεται· ἀρκεῖ στὸ ἔξῃς να ζήσῃ μέσα στὴν Ἐκκλησία· να ζητᾶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ να ἐξομολογῆται τὰ ἀμαρτήματά του σὲ πνευματικὸ πατέρα. Καὶ τότε γίνεται τὸ μεγάλο θαῦμα· ὁ Χριστὸς παίρνει σφουγγάρι βουτηγμένο στὸ τίμιον αἷμα του, σβήνει ὅλα τὰ ἀμαρτήματά του καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς σῶζεται. Ναί, δὲν εἶνε ψέμα. Τὸ βεβαιώνει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Κανεὶς λοιπὸν μὴν ἀπελπίζεται.

Δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεός, ἀδέρφια μου, γιὰτὶ ἀμαρτάνουμε (τὸ ἀμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο, τὸ ἐμμένειν ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ εἶνε σατανικό)· θὰ μᾶς δικάσῃ γιὰτὶ δὲν μετανοοῦμε. Ὅλοι εἶνε δεκτοὶ μὲ τὴ μετάνοια· ἕνας μόνον δὲν μετανοεῖ, ὁ σατανᾶς. **Ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοί,** μικροὶ καὶ μεγάλοι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ, πλούσιοι καὶ φτωχοί· λευκοί, μαῦροι, κόκκινοι, κίτρινοι, ὅλοι εἴμαστε μέσ' στὴν ἀμαρτία, τελῶνες εἴμαστε σὰν τὸν Ματθαῖο· **ἀλλὰ ἂν μετανοήσουμε** κι ἀπὸ τὸ μάτι μας κυλίσῃ ἕνα δάκρυ, τότε **ὁ Χριστὸς μᾶς συγχωρεῖ**· τὸ κοράκι γίνεται περιστέρι κι ὁ λύκος ἀρνί. Ἐτσι ὁ ἄνθρωπος λυτρώνεται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ᾧ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου Πτελεῶνος - Ἐορδαίας τὴν 16-11-1975. Καταγραφή καὶ σύντμησις 19-10-2019.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflfo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1019 ²	Τοῦ ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Σάββατο 30 Νοεμβρίου 2019 (2003)	Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πνευματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἄλλους

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ μεγάλη. Σ' ἑορτάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος. **Τί ἦταν ὁ Ἀνδρέας;** Ἦταν κανένας βασιλιάς, κανένας στρατηγός, κανένας πλούσιος, κανένας ἑκατομμυριοῦχος, κανένας μορφωμένος καὶ ῥήτορας κ' ἐπιστήμονας; ἔβγαλε σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια; Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἦταν ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος τῆς κοινωρίας, **ἕνα φτωχαδάκι**. Αὐτὰ τὰ φτωχαδάκια ἀγαποῦσε ὁ Χριστός· καὶ τ' ἀγαπάει πάντοτε. Ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε θρησκεία τῶν πλουσίων καὶ τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, ὅχι· εἶνε θρησκεία τῶν ταπεινῶν τῆς γῆς. Ἡ Ἐκκλησία μας ἄρχισε ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς, συνεχίζει ἔτσι μέχρι σήμερα, καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων μας ἔτσι θὰ εἶνε.

Φτωχαδάκι λοιπὸν ὁ Ἀνδρέας. Τὸ ἐπάγγελμά του; **Ψαράς**. Ἡ περιουσία του; Μιά ψαρόβαρκα. Μ' αὐτὴν κάθε βράδυ ἔβγαινε στὴ λίμνη Γεννησαρὲτ (ἢ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος) καὶ ψάρευε ὅλη νύχτα μαζί μὲ τὸν πατέρα του Ἰωνᾶ καὶ τὸν ἀδερφό του Πέτρο. Κοπιαστικὸ ἔργο νὰ ψαρεύης νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα. Ἐπιαναν ψάρια, τὰ πουλοῦσαν, καὶ ἔτσι ζοῦσαν. Μεροδούλι - μεροφάϊ. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀνδρέας.

Καὶ βλέπεις τώρα αὐτὸς ὁ ψαράς **νὰ τιμᾶται ἀπ' ὅλους!** Ἄλλοι κατὰ κόσμον ἐπιφανεῖς λησμονήθηκαν. Ἄντε τώρα νὰ μάθης, πρὶν ἑκατὸ χρόνια ποιὸς κυβερνοῦσε; Κανεῖς δὲ θυμᾶται. Πρέπει ν' ἀνοίξης τὴν ἱστορία γιὰ νὰ τὸ βρῆς. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια πάλι θὰ ψάχνουν νὰ βροῦν τοὺς σημερινοὺς κυβερνήτες. Μηδὲν εἶνε ὅλοι. Σβήνουν τὰ ὀνόματα βασιλέων, αυτοκρατόρων, πριγκίπων, ἐπιστημόνων... Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρέα τοῦ ψαρά μένει γνωστὸ στοὺς ὀρθοδόξους καὶ πέρα ἀπὸ αὐτοὺς. Πῶς ἔγινε αὐτό, τὸ φτωχαδάκι νὰ νικήσῃ ῥήτορες, φιλοσόφους, βασιλεῖς καὶ αυτοκράτορες; Τί συνέβη στὴ ζωὴ του;

Μιά στιγμή! Ὑπάρχει μιὰ στιγμή στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ποιὰ στιγμή; Λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Ἀνδρέας εἶχε καρδιὰ εὐγενῆ. Ἀγαποῦσε τὸ Θεό, διάβαζε τὴ Γραφή, καὶ περίμενε τὴ μεγάλη ἡμέρα, πότε θὰ ἔρθῃ στὸν κόσμον ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ νά, ἦρθε ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἔστησε τὸ βῆμα του στὸν Ἰορδάνη καὶ καλοῦσε τὸν κόσμο νὰ πιστέψῃ στὸ Χριστὸ ποὺ ἔρχεται. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰωάννου ἦταν κι ὁ Ἀνδρέας· **ἀκολουθοῦσε τὸν Πρόδρομο**. Καὶ μιὰ μέρα εἶδαν ἐκεῖ κοντὰ νὰ περνᾷ ὁ Χριστός. Τότε ὁ Πρόδρομος λέει στὸν Ἀνδρέα· **Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου!**

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Ἀνδρέας **ἀκολούθησε τὸ Χριστό**. Ἐμεινε κοντὰ του τρία ὀλόκληρα χρόνια. Μαθήτευσε, ἄκουσε τὰ λόγια του, εἶδε τὰ θαύματά του, θαύμασε τὴ ζωὴ του. Ἔτσι ἔγινε μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ κάλεσε ὁ Χριστὸς κοντὰ του.

Μετὰ τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀνδρέας πῆρε ἕνα ῥαβδί, τίποτε ἄλλο, καὶ **ξεκίνησε γιὰ τὸ κήρυγμα**. Οὔτε πορτοφόλι εἶχε, οὔτε ἄλλα πράγματα. Περιώδευσε πολλὰ μέρη. Καὶ ποῦ δὲν πῆγε αὐτὸς ὁ ψαράς! Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη καὶ πῆγε στὴ Βιθυνία, στὸν Εὐξείνιο Πόντο, στὴν Προποντίδα, στὴ Χαλκηδόνα, στὸ Βυζάντιο, στὴ Μακεδονία, στὴ Θεσσαλία τῆς Ἑλλάδος, στὴ Θράκη· ἔφτασε μέχρι καὶ τὴ Χερσῶνα τῆς Ἰωσίας. Ἐπειτα ἐπανῆλθε στὸ Βυζάντιο, ὅπου χειροτόνησε ἐπίσκοπο τὸν Στάχυ, καὶ τέλος κατέληξε στὴν **Πάτρα** τῆς Πελοποννήσου.

Ἐκεῖ, ἐνῶ κήρυττε τὸ Χριστό, τὸν ἔπιασε ὁ ἀνθύπατος Αἰγεάτης, καὶ **τὸν σταύρωσε**. Πῶς τὸν σταύρωσε; Ἀνάποδα, μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ πόδια πρὸς τὰ πάνω! Δὲν γόγγυσε, δὲν παραπονέθηκε. Τὰ τελευταῖα λόγια του ἦταν· **Σ' εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, ποὺ μὲ ἀξίωσες νὰ σταυρωθῶ κ' ἐγὼ ὁ**

πως σταυρώθηκαν ἐσὺ. Ἔτσι ἔκλεισε τὰ μάτια στὸ μάταιο κόσμο.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας τιμᾶται καὶ στὸ οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ στὴ Ῥωσία παντοῦ ἑορτάζεται.

* * *

Τί μᾶς διδάσκει; Πολλὰ πράγματα. Ἐνα ἐγὼ θέλω νὰ ἐντυπώσω στὴ διάνοιά σας. Πίστεψε ὁ Ἀνδρέας. Καὶ αὐτὸ ποὺ πίστεψε δὲν τὸ κράτησε μυστικὸ μέσ' στὴν καρδιά του. Τὸ κήρυξε, τὸ μετέδωσε, προσπάθησε νὰ τὸ μάθουν κι ἄλλοι. Ἔδειξε **πνευματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἄλλους**.

Θυμοῦμαι ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς πατριῶτες μου νὰ λένε τὸ ἐξῆς. Κατὰ τὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία (1919-1922), ὅταν οἱ Ἕλληνες στρατιῶτες πέρασαν τὸ Σαγγάριο ποταμὸ καὶ τὴν Ἀλμυρὰ Ἐρημο κ' ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα, τοὺς ταλαιπωροῦσε ἡ **δίψα**. Δὲν ὑπῆρχε νερό. Περπατοῦσαν περπατοῦσαν, ἀλλὰ νερὸ πουθενά. Τότε κάποιος φαντάρος ἀνακάλυψε μιὰ πηγὴ. Ἀμέσως τότε ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε ὅλους, γιὰ νὰ ἔρθουν νὰ πιοῦν καὶ νὰ δροσιστοῦν.

Ὅπως λοιπὸν ὁ διψασμένος στὴν ἔρημο, ὅταν βρῆ νερό, εἰδοποιεῖ τοὺς ἄλλους, ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Ἀνδρέας μέσα στὸν τότε διψασμένο κόσμο. Βρῆκε πηγὴ, βρῆκε θησαυρό! Γιατὶ ὄντως θησαυρὸς καὶ πηγὴ, ποὺ ῥέει ἀενάως ῥήματα ζωῆς, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν. Ὅποιος βρῆκε τὸ Χριστό, εἶνε εὐτυχής, κι ἄς εἶνε ὁ πιὸ φτωχὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Βρῆκε τὸ Χριστό, τὸν πιστεύεις, τὸν ἔχεις μέσ' στὴν καρδιά σου; Πλοῦτο καὶ θησαυρὸ ἔχεις! Ἄν δὲν ἔχῃς τὸ Χριστό, καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ὠνάση νὰ ἔχῃς, καὶ πάνω σὲ θρόνους καὶ μεγαλεῖα νὰ βρίσκεσαι, δυστυχισμένος εἶσαι. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀνδρέας φώναξε στὸν ἀδερφό του τὸν Πέτρο: **«Εὐρήκαμεν»** (ἰω. 1,42), βρήκαμε τὸ θησαυρὸ, βρήκαμε τὸ Χριστό!

Καὶ ὄχι μόνο τὸν Πέτρο, ἀλλὰ καὶ ἄλλους κάλεσε. Καὶ τοὺς πρώτους Ἕλληνες ὠδήγησε στὸ Χριστό (βλ. ἔ.ἀ. 12,20-23), καὶ ὅλο τὸν κόσμο ἔκανε νὰ πιστεύουν στὸ Χριστό. Ἐνας αὐτός, χιλιάδες κόσμο ἔφερε στὴν πίστι. Ἀπὸ ψαρᾶς τῆς λίμνης **ἔγινε «ἀλιεὺς ἀνθρώπων»** (Ματθ. 4,19) ὁ ἀγράμματος αὐτὸς ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ μας.

Πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Ἐχουμε ἓνα μεγάλο ἀμάρτημα. Ποιό; **Δὲν μιλάμε γιὰ τὸ Χριστό**. Πιστεύεις στὸ Χριστό; Ἄν πιστεύῃς, μίλα γι' αὐτόν. Εἶνε μεγάλη ἡ ἐνοχή μας.

Ἔχεις **γλώσσα**; Μεγάλο προνόμιο. Γλώσσα ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, μὰ δὲ μιᾶνε, διότι δὲν ἔχουν μυαλό. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ μυαλὸ καὶ

γλώσσα. Τοῦ ἔδωσε γλώσσα ὁ Θεὸς γιὰ ἓνα μεγάλο σκοπὸ. Σοῦ ἔδωσε γλώσσα, ὄχι γιὰ νὰ λὲς ψέματα ἢ νὰ ὀρκίζεσαι ἢ νὰ συκοφαντῆς ἢ νὰ κουτσομπολεύῃς ἢ νὰ βλαστημᾷς. Σοῦ ἔδωσε γλώσσα, γιὰ νὰ μιᾶς στοὺς ἄλλους γι' αὐτόν. Λοιπὸν, ἔχεις γλώσσα; **μίλα γιὰ τὸ Χριστό**.

Εἶσαι **πατέρας**; εἶσαι **μᾶνα**; Μάζεψε τὰ παιδιὰ σου καὶ μίλησέ τους γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ νὰ ἴσαι βέβαιος, τὰ λόγια σου τὸ παιδὶ θὰ τὰ θυμᾶται. Ἐγὼ γέρασα, καὶ θυμοῦμαι τὴν ἀγράμματη γιαιγιά μου. Χρυσὰ λόγια μοῦ ἔλεγε. Πανεπιστήμιο πῆγα, πολλοὺς ἄκουσα, βιβλία διάβασα. Πολλὰ τὰ ξεχνῶ· τὰ λόγια τῆς γιαιγιᾶς μου τὰ θυμᾶμαι, καὶ συγκινοῦμαι. Ἡ καλύτερη δασκάλα εἶνε ἡ μᾶνα καὶ ἡ γιαιγιά· ὅσο ἀξίζει αὐτή, δὲν ἀξίζουν ἑκατὸ δασκάλοι.

Αὐτὸ συνέβη καὶ στὴ Ῥωσία τὰ χρόνια τῆς ἀθείας. Ἐκεῖ, τὴν ἔλλειψη κηρύγματος καὶ διδασκαλίας στὶς ἐκκλησίαις ἀναπλήρωσε στὸ σπίτι ἡ **Ῥωσίδα γιαιγιά!** Αὐτὴ μέσ' στὸ σπίτι δασκάλα, ἱεροκήρυκας, δεσπότης, τὰ πάντα. Ἔτσι ὑπάρχει ζωντανὸς χριστιανισμὸς μέσα στὸ Ῥωσικὸ λαό· ἀπὸ μία γιαιγιά!

Εἶσαι **δάσκαλος**; Μίλα στὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Χριστό. Μὴ διδάσκεις ἐσὺ ὅπως οἱ ἄλλοι. Γιατὶ τώρα γέμισαν τὰ σχολεῖα ἀθέους δασκάλους. Πᾶνε τὰ παιδιὰ νὰ μάθουν γράμματα καὶ ἀλήθειες, κ' οἱ περισσότεροι δάσκαλοι διδάσκουν ψέματα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀπὸ τὸν οὐρακοτάγκο καὶ τὴ μαίμοῦ. Δίδασκε σὺ γιὰ τὸ Θεό!

Εἶσαι **ἀξιωματικός**; Μίλα στοὺς στρατιῶτες σου γιὰ τὸ Χριστό· ὅπως ὁ Πλαστήρας, κοντὰ στὴν Ἀγκυρα, τοὺς καλοῦσε κάθε βράδου καὶ μιλοῦσε γιὰ τὸ Χριστό. Μίλα γιὰ τὸ Χριστό!

Εἶσαι **ἱερεὺς**; Ὡ τότε ἡ γλώσσα σου ἄς γίνῃ κιθάρα. Μέρα - νύχτα μὲ δάκρυα νὰ μιᾶς γιὰ τὸ Χριστό. Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν κληρικῶν μας ἐλάχιστοι μιλοῦν γιὰ τὸ Χριστό· οἱ ἄλλοι τίποτα. Ἄ, ἔτσι; Ἀφοῦ λοιπὸν δὲ μιᾶς ἐσὺ, μιλάει ὁ χιλιαστής, μιλάει ὁ μασόνος, μιλάει ὁ ἄθεος, μιλοῦν αὐτοί· πριόνι ἢ γλώσσα τους...

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἄς δεῖξουμε ἐνδιαφέρον γιὰ τίς ψυχές. Ὅλοι νὰ μιλοῦμε γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ θὰ μιλοῦμε, **ἐὰν πιστεύουμε** σ' αὐτόν. Τὸ εἶπαμε, τὸ ἐπαναλαμβάνουμε· κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώση παρὰ μόνο **ὁ Χριστός**. Τὰ ἄλλα; Χαλίκια εἶνε, σκουπίδια εἶνε. Ἐνας εἶνε ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερευσοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**